

тѣхъ. Разбира се, мене никой не ме чакаше и азъ, макаръ и бѣденъ, съ радостно сърдце се промъкнахъ между навалищата и се упътихъ за дома. Ала мене ме водѣше това, що учительтъ окачи на врата ми.

— Благодаримъ ти за хубавия разказъ, каза Аминта. Желаемъ утрѣ пакъ да ни разкажешъ, що си видѣлъ въ Атина.

— Непрѣменно ще ви разкажа още по-интересни нѣща, а сега и азъ ви благодаря за вниманието.

Къмъ югъ.

П. Петровъ.

Отлитатъ вече нашитѣ пѣвци:
на свѣтли югъ влече ги пролѣтъта;
отлитатъ сладкопойнитѣ горци —
въ лѣса самотенъ стихва пѣсенъта.

И гледамъ азъ роякътъ като се рѣй
изъ модритѣ небесни висини,
а утрѣ вече слънце ще го грѣй
надъ огледални морски ширини...

